

lidet fra de Forslag, som den ældre Kommission havde udarbejdet. Det afviger ogsaa, saaledes som den højtærede Justitsminister anførte forskellige Eksempler paa, betydeligt fra det, som den sidste Kommission eller i alt Fald Flertallet i denne havde foreslaaet. Men trods disse Afvigelser kan det dog med fuld Føje siges, at Hovedtrækkene ere bevarede, ja ikke alene Hovedtrækkene, men ogsaa den overvejende Del af Enkelthederne, saaledes som de findes i de forskellige Paragraffer. Jeg vilde kunne have meget at sige med Hensyn til de Afvigelser fra den ældre Kommissions Udkast, — hvortil jeg, i alt Fald i Erindringen, har et nøjere Kendskab — som ere foretagne. Jeg vil ikke tro, at alt i den senere Kommissions Forslag er rigtigere, end hvad der forelaa fra den ældre Kommissions Haand; men jeg skulde alligevel, hvis Talen her alene var om det sidste Kommissionsforslag, være tilbøjelig til paa dette Punkt i høj Grad at tage min Stemning fangen, idet jeg erkender, at det nævnte Forslag ogsaa er udarbejdet af meget erfarne og dygtige Kræfter, der have et indgaaende Kendskab til det virkelige Livs Krav, der jo paa dette Omraade gøre sig i særlig høj Grad gældende. Jeg vilde for mit Vedkommende ikke være utilbøjelig til paa alle Punkter, hvor der i den sidste Kommission var Enighed, at følge den uden Hensyn til Afvigelserne fra det ældre Forslag og deres teoretiske Omtvistelighed. Men jeg kan ikke sige det samme med Hensyn til de ikke faa Ændringer, som ere indførte af Folketinget i den sidste Kommissions Arbejder. Disse Ændringer ere mange, og jeg kan ikke anse dem alle for Forbedringer i Forhold til Kommissionens Udkast. Imidlertid er det jo ikke Opgaven her ved 1ste Behandling af Sagen at gaa ind paa alle disse Enkeltheder, og jeg skal derfor indskrænke mig til de Hovedpunkter, som ogsaa den ærede Minister fremdrog, de Punkter, hvori det foreliggende Forslag berører Hovedgrund sætningerne i Strafferetsplejen. Der er to saadanne afgørende Punkter, paa hvilke Folketinget under den Strid, der var mellem Flertallet og Mindretallet i den ældre Kommission, har truffet sit Valg paa en Maade, som jeg ikke synes er rigtig. Disse to Hovedpunkter, som det overhovedet drejer sig om i Strafferetsplejen, ere jo for det første Anklageprincippet i Modsætning til det inkvisitoriske Princip og for det andet Spørgsmaalet om Nævningers Medvirken.

Med Hensyn til det første Spørgsmaal, om Anklageprincippet og dets Gennemførelse, ere jo alle Kommissionsforslagene, ogsaa det nærværende Forslag, som er vedtaget af Folketinget, enige i, at det nævnte Princip bør gennemføres under Domsforhandlingerne. Derimod har der ikke i samme Grad været Enighed om, at det ogsaa skulde gennemføres under den Del af den judicielle Behandling, som falder forud for Domsforhandlingen, altsaa den retslige Forundersøgelse. Der var paa dette Punkt Uenighed i den ældre Kommission, og det har vist sig, at der ogsaa var Uenighed i den senere Kommission. Flertallet i denne mente ikke, at man kunde eller burde gennemføre Anklageprincippet i Forundersøgelsen i den Udstrækning, som et Mindretal ønskede, og saaledes som det nu er optaget i det foreliggende Forslag. Striden drejer sig i det væsentlige om følgende: Efter det rene Anklageprincip er det Anklagemyndigheden, som skal have i sin Haand at sørge for den Tilvejebringelse af Oplysninger, som er Forundersøgelsens Maal; det er Anklagemyndigheden, som gennem en kontradiktorisk Forhandling med den sigtede eller hans Forsvarer skal søge disse Oplysninger tilvejebragte under Ledelse af den upartiske Dommer. I Modsætning hertil ville de, som ønske at bevare det inkvisitoriske eller Undersøgelsesprincippet under Forundersøgelsen, have, at denne skal foretages af Dommeren selv med Bistand af Anklagens og Forsvarets Repræsentanter. Det rene Anklageprincip kræver saa yderligere i Modsætning til det inkvisitoriske Princip, at Anklagens Repræsentant, som det hedder i Forslaget her, saa vidt mulig skal være til Stede ved alle Retsmøder, som forefalde under Undersøgelsen, og at sigtede ligeledes i alle de Tilfælde, hvor han er fængslet, skal have sin Repræsentant til Stede, nemlig en beskikket Forsvarer, udrustet med de samme Rettigheder som Anklagens Repræsentant og med Beføjelse til at gøre de samme Henstillinger til Dommeren som denne. Det er denne Ordning, som af Flertallet i den sidste Kommission er angreben som umulig og upraktisk, naar Resultatet ikke skal blive det, at Forundersøgelsens Maal i de allerfleste Tilfælde forfejles, men som paa den anden Side forsvares af et Mindretal i Kommissionen og nu er vedtagen af Folketinget i Kraft af Princippet: den retlige Partslighed. Jeg tror med Flertallet i Kommissionen, at det er en meget upraktisk Maade at søge at naa Forunder-